



Bloeddoddig

Vanaf vandaag begint Marianne Zwagerman met een aantal journalisten ('hoofd- en adjunct-hoofdredacteuren van bekende tijdschriften') bloed-doddig.nl, een weblog voor vrouwen die zowel 'bloeddorstig' als 'cloddig' zijn. Alle medewerkers schrijven onder een pseudoniem. Een GeenStijl voor sterke vrouwen? 'Het grote verschil: het is een mondhoeken-omhoog site. We trappen wel een beetje rond, maar er wordt zo min mogelijk afgezekend.'

Media

INTERVIEW MARIANNE ZWAGERMAN

Ze verloor haar baan als Telegraaf-directeur door ziekte. Ze krabbelde op en schreef een 'egodocument'.

Door Berend Jan Bocking Foto Bart Mühl

Ik tegen mutsen

Soms slaat de Wet van Murphy ongenadig toe. Op 4 mei 2009 zat Marianne Zwagerman, destijds directeur van de Telegraaf Media Groep (TMG), reeds een paar maanden thuis met een evenwichtsstoornis. 'Ochtends kwam de mededeling dat De Telegraaf niet met haar verder ging.'

Dezelfde dag hoorde ze dat haar aandoening niet meer te genezen is; ze viel continue om en moest naar een revalidatiecentrum om er mee om te leren gaan. Bij thuiskomst vertelde haar man dat hij bij haar wegging. 'De volgende dag werd ik wakker en dacht ik: er is iets helemaal niet goed gegaan', zegt ze. Zwagerman (42) was bij TMG

nauw betrokken bij de oprichting van *Telegraaf op Zondag* en de overname van weblog GeenStijl, en was initiatiefnemer van de publieke omroepen WNL en Powned. 'Ik was 36 toen ik directeur werd van dagblad De Telegraaf, maar ik zag eruit als 53', zegt ze. 'Ik was een manwijf. Helemaal doorgeslagen in verbetenheid en daadkracht. Ik had

een mantelpalje dat ik Rita Verdonk op televisie ook zag dragen.'

Het moest anders, besloot ze. Ze kocht zich in bij een communicatiebureau en schreef samen met Jan Dijkgraaf een boek, *Een webshop is geen carrière - ontsnap uit het mutsenparadijs*, waarin ze fel ageert tegen ambitieusheid onder vrouwen. 'Vorige week werd ik enorm afgelikt op dat Vivaforum. Al die oude foto's kwamen weer naar boven. Ik was te dik, m'n haar zat niet leuk - maar daar heb ik wat aan gedaan. Dat is juist mijn thema. Als je niet tevreden bent met je leven, doe er dan wat aan. Maar mutsen doen dat niet. Die zijn nog steeds 20 kilo te zwaar en blijven in een baan of relatie hangen die niet leuk is.'

'Ook bij Giel Beelen in de uitzending kwam er van luisteraars meer haat over mij heen dan ik had verwacht. De mutsen over wie ik in mijn boek schrijf, voelen zich echt aangesproken.'

Het woord is toch ook bedoeld om te provoceren?

'Ja, natuurlijk. Maar ik heb mij niet zo gerealiseerd dat mensen het zo persoonlijk nemen. Ik die heb het prima dat er mensen zijn die drie dagen per week bij een bedrijf werken waar ze kopietjes maken en koffie halen. En ik moet proberen te accepteren dat er nou eenmaal vrouwen zijn die truien met beertjes en witte driekwart leggings onder hun jurkjes dragen.'

Waarom is dat eigenlijk zo erg?

'Je wordt afgerekend op het gedrag van al die mutsen. Die vrouwen met een witte driekwart legging onder een jurkje, daar zijn er zoveel van. Tijdens de eerste schrijfdag met Jan Dijkgraaf zei hij: kap nou eens met die onzekerheid. Daarop zei ik: wacht even vriend, verwijf mij geen onzekerheid die ik niet heb. Jij veroordeelt mij op het gedrag van die andere vrouwen. Ik kan schrijven en ik ga dit boek maken. Dat kan ook zonder jou.'

Het boek leest als een pleidooi voor onafhankelijkheid, je losmaken van hardnekkige denkpatronen over hoe vrouwen zich horen te gedragen. Waarom gebruikt u dan een man om u aan te spiegelen in dit boek? Dat voelt als een zwaktebod.

'Als je aan de top werkt, dan werk je meer met mannen dan met vrou-

Tussen 2006 en 2011

Vier foto's op de achterkant van Zwagermans boek, gemaakt door dezelfde fotograaf onder dezelfde omstandigheden. Linksboven de foto uit 2006 (een 'manwijf', naar eigen zeggen), rechtsonder 2011. Zwagerman: 'Ik roep altijd heel stoer dat ik niet aan schaamte en spijt doe. Ik kan ook niet anders; als je mij googlet, kom je nog veel erger foto's tegen.'



Marianne Zwagerman: 'Ik ben afgelikt op het Vivaforum. Ook bij Giel Beelen kwam er van luisteraars meer haat over mij heen dan ik had verwacht.'

wen. Dat is de rode draad in mijn carrière geweest. Ik vind het heel erg logisch dat ik het boek juist met een man schreef. Ga ik niet in allemaal van die vrouwenwetjes zitten, dat is zo kansloos. Waarom is er een Radiobitches Award? Daar moet je niet eens voor genomineerd willen worden, laat staan hem in ontvangst nemen.'

Ook als directeur van Powned, samen met Dominique Weesie, kwam u niet verder, zegt u.

'Ik had het beleidsplan voor 80 procent geschreven. Inhoudelijk voelde het wel echt als mijn kindje, maar ik werd weer in die rol gedrukt: doe jij maar de businesscase, dan doe ik de inhoud. Ik was het eerder al oneens met het aantreden van Rob Stenders als radiobaas van Powned. Niets ten nadele van Stenders, maar ik kreeg toen al een beetje de geur van 'geveest'. Met *Hard Gras* kwamen ze vervolgens met een voetbalprogramma van een babyboomer. De boel zou ontloffen als ik daar nog langer bleef werken.'

U bent niet bang voor ijdelheid.

'Dit boek is natuurlijk ook één groot egodocument. Er staan vijftien foto's van mezelf in, er staan vier foto's van

mijzelf op de achterflap. Het meest voorkomende woord in het boek is 'ik'. Ik denk dat dat voor iedereen wel geldt: als je niet denkt dat je iets te vertellen hebt, schrijf je geen boek.'

Nieuw is uw boodschap niet.

'Ten hebbeel thema's in dit boek zijn niet nieuw. Er is al zoveel geschreven over het glazen plafond, over jezelf een schop onder je kont geven, noem maar op. Mijn boek is vooral een ooggetuigenverslag vanuit de boardroom. Met die ervaring begin ik ook de website bloeddoddig.nl. Of het een succes wordt weet ik niet, maar het is wel een gat in de markt. Overal waar vrouwen zich in communities op internet verzamelen, stikt het van de mutsen; allemaal slachtoffergedrag, zeuren en zaniken. Een plek waar vrouwen samenkomen die zeggen: en nou hop, de schouders eronder, is er op internet niet. Ik weet wel dat die vrouwen er zijn, misschien wel met zevenhonderd duizend.'

U gelooft niet in falen.

'Toen ik vorig jaar leedde omgaan met mijn evenwichtsstoornis, ging ik elke dag op hoge hakken naar het revalidatiecentrum. Of ik nou op gympies of pumps loop, vallen doe ik toch, dacht ik. Dan val ik liever stijlvol.'

ADVERTENTIE

DE FILM BEGINT PRECIES WANNEER JE VADER OVER DIE ZWANGERSCHAP BEGINT.

FILM1 MET GRATIS ON DEMAND. MEER DAN 100 TOPFILMS DIE JE KUNT STARTEN WANNEER HET JOU GOED UITKOMT.

FILM1.NL

THE MOVIE MAXIMIZERS